

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ

*Άσπρες κηλίδες
πάνω στο άσπρο*

ΚΕΔΡΟΣ

Γιάννης Ρίτσος: *Άσπρες κηλίδες πάνω στο άσπρο*

ISBN 978-960-04-5407-9

Έπιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη

Ήλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Έρη Ρίτσου, 2023

© Έκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2023

Κέδρος Έκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φάξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • [www.facebook.com / kedros.gr](http://www.facebook.com/kedros.gr)

e-mail: books@kedros.gr

1

Σ' αυτό τό άγγείο
ζωγραφισμένα
έναν αιτός
κι έναν κύκνος.
Άνάμεσά τους ό Άχιλλέας
χωρίς τήν άσπίδα του.

2

Γύρισε κουρασμένος
ἀπ' τήν ἐκδρομή.
Τά δέντρα, οἱ βάρκες ἔμειναν
ἔξω ἀπ' τόν ὕπνο του.
Κι ἐκεῖνο τό μικρό πουλί
στό δόκανο.

3

Μ' εὐγένεια ὑποκλίνονται.
Τά χέρια τους, τό πρόσωπό τους
πάντα πλυμένα.
Λιγομίλητοι.
Στόν νικτήρα τους εἶδα
μιά γραμμὴ αἶμα.
Τούς ἀγάπησα.

4

Λυπημένο δείλι,
πολύ λυπημένο
για τὰ κλειστά παράθυρα,
για τὰ κλειστά πηγάδια.
Ένα σαλιγκάρι
άνεβαίνει στόν τοῖχο.
Τὰ σπασμένα τζάμια
στό πεζοδρόμιο
εἶναι κόκκινα.

5

Μικρές κινήσεις
ἀγαπημένες
ὅταν, μετά τό δεῖπνο,
διπλώνει τήν πετσέτα του,
ὅταν κοιτάει τόν καθρέφτη
κάνοντας πώς δέν ἄκουσε
τό σφύριγμα τοῦ τραίνου,
ὅταν τά δάχτυλά του
μέσα στήν τσέπη του
ψαύουν τό ἀπέραντο.

6

Ἄναψαν φωτιές μέ τά ξερόχορτα,
σήκωσαν τό πήλινο λαγήνι,
ἤπιαν τό ἀμίλητο νερό
καί τραγούδησαν.

Ἀθήνα, 1.XII.85

7

Ἔχω γιὰ σένανε – εἶπε –
ἓνα καράβι,
ἓνα δάσος,
ἓνα σπίτι,
μιά χρυσή κασετίνα
κι 9 ποτήρια.
Σοῦ τό ἔχω ξαναπεῖ:
ἄν δέν τά πάρεις
δέν τά ἔχω.

8

Πότε πότε
καθώς γράφεις
πέφτει στο χαρτί
μιά υδάτινη σταγόνα.
Σέ λίγο στεγνώνει.
Δέ φαίνεται τίποτα.
Ἐκεῖ ἀκριβῶς ὑπάρχει
κάποιο κενό δυσανάγνωστο
κι ἡ ἀκριβῆς λέξη.

Ἀθήνα, 2.XII.85

9

Εἶχε νυχτώσει.
Πέρασε μόνος τό σύνορο.
Ἄλλιώτικα δέντρα.
Ἄλλιώτικα ἄστρα.
Τό μεγάλο πουλί σκοτωμένο
μπροστά στά πόδια του.
Ἄναψε τό φανάρι του
καί προχώρησε.

10

Ἐγώ – εἶπε –
μεταφέρω αὐτό τό κιβώτιο
πολύ βαρύ.
Δέν ξέρω τί περιέχει.
Ὅταν κουράζομαι
κάθομαι πάνω του,
καταφεύγω στὸν ὕπνο
γιά νά κρύψω
τά τρύπια μου παπούτσια.

11

Αὐτά τὰ τελειωμένα,
πάντα ἀτέλειωτα.
Πάνω στήν πολυθρόνα
τό πουλόβερ σου.
Κάτω ἀπ' τό κρεβάτι
τό σκυλί.
Μετρῶ τίς ἀποστάσεις
μ' ἓνα σπιροτόξυλο.
Χάνω τό λογαριασμό.
Ξαναρχίζω στ' ὄνειρο.
Μέ ξεχνάει ὁ θάνατος.

12

Ἄναρριχητικά φυτά
ἔζωσαν τό σπίτι,
ἔκλεισαν τά παράθυρα.
Ἄνάμεσά τους βλέπεις
μιάν ἀπέραντη θάλασσα.
Πέντε καράβια
χάνονται στό βάθος.
Ἐσύ μένεις.

13

Γι' αυτό περίμενες.
Δέν ήρθε.
Ύψ είναι.
Φτάνει πού περίμενες
καί περιμένεις
κόβοντας τά νύχια σου,
μελετώντας τά όδόσημα
άγνωστων δρόμων.

14

Ποιός ἄφησε
πάνω στό τραπέζι μου
τά γάντια τοῦ πυγμαίου;
Τώρα
γεμίζω αὐτά τά γάντια
μέ λουλούδια καί πούπουλα.
Ἄν τά φορέσω
θά πετάξω.

Ἀθήνα, 3.XII.85
